

Fondul social european și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 trebuie interpretate în sensul că nerespectarea dispozițiilor naționale de către o autoritate contractantă care beneficiază de fonduri structurale în cadrul atribuirii unui contract de achiziții publice având o valoare estimată inferioară pragului prevăzut la articolul 7 litera (a) din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1422/2007 al Comisiei din 4 decembrie 2007, poate constitui, cu ocazia atribuirii acestui contract, o „abatere” în sensul articolului 1 alineatul (2) menționat, respectiv o „neregularitate” în sensul articolului 2 punctul 7 amintit, în măsura în care această nerespectare are sau ar putea avea ca efect prejudicierea bugetului general al Uniunii prin imputarea unei cheltuieli nejustificate.

2) Articolul 98 alineatul (2) primul paragraf a doua teză din Regulamentul nr. 1083/2006 trebuie interpretat în sensul că corecțiile financiare efectuate de statele membre, în cazul în care acestea au fost aplicate unor cheltuieli cofinanțate din fondurile structurale pentru nerespectarea dispozițiilor în materia atribuirii unor contracte de achiziții publice, sunt măsuri administrative în sensul articolului 4 din Regulamentul nr. 2988/95.

3) Principiile securității juridice și protecției încrederii legitime trebuie interpretate în sensul că nu se opun aplicării de către un stat membru a unor corecții financiare reglementate printr-un act normativ intern intrat în vigoare după ce a avut loc o pretinsă încălcare a unor dispoziții în materia atribuirii unor contracte de achiziții publice, cu condiția să fie vorba despre aplicarea unei reglementări noi la efectele viitoare ale unor situații apărute sub imperiul reglementării anterioare, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, care trebuie să țină seama de ansamblul împrejurărilor relevante din litigiile principale.

45

Spațiul de libertate, securitate și justiție. Cooperare judiciară în materie civilă. Contracte care prevăd obligația unei întreprinderi române de a cesiona mărci unei întreprinderi cu sediul într-un stat terț. Refuz. Clauză atributivă de competență în favoarea statului terț. Înfățișarea fără obiecții a pârâtului în fața instanțelor române. Norme de competență aplicabile

1) Articolul 23 alineatul (5) și articolul 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unui litigiu privind neexecutarea unei obligații contractuale, în care reclamantul a sesizat instanțele din statul membru pe teritoriul căruia are sediul pârâtul, competența acestor instanțe poate să decurgă din articolul 24 din acest regulament atunci când pârâtul nu le contestă competența, chiar în condițiile în care contractul dintre cele două părți conține o clauză atributivă de competență în favoarea instanțelor dintr-un stat terț.

2) *Articolul 24 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că se opune, în cadrul unui litigiu între părți la un contract care conține o clauză atributivă de competență în favoarea instanțelor dintr-un stat terț, ca instanța din statul membru pe teritoriul căruia are sediul pârâtul care a fost sesizată să se declare din oficiu necompetentă chiar în condițiile în care pârâtul nu contestă competența acesteia.*

↳ CJUE, Camera a șasea, Hotărârea din 17 martie 2016, cauza C-175/15

Tipul și obiectul

Cererea de decizie preliminară a fost formulată în cadrul unui litigiu între Taser International Inc.¹, societate cu sediul în Statele Unite, pe de o parte, și SC Gate 4 Business SRL², societate cu sediul în România, și domnul Anastasiu, administrator al Gate 4, pe de altă parte, în legătură cu executarea obligației contractuale ce revenea acestei societăți române de a cesiona mărci în favoarea Taser International, și privește interpretarea articolului 22 punctul 4, a articolului 23 alineatul (5) și a articolului 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială³.

Litigiul principal și întrebările preliminare

Taser International, al cărei sediu se situează în Statele Unite, a încheiat, la 4 aprilie și la 12 septembrie 2008, două contracte de distribuție neexclusivă cu Gate 4.

În temeiul acestor contracte, Gate 4 și administratorul acesteia, domnul Anastasiu, s-au angajat să cesioneze cocontractantului lor mărcile Taser International pe care le-au înregistrat sau pentru care au solicitat înregistrarea în România.

Întrucât Gate 4 și domnul Anastasiu au refuzat să își îndeplinească această obligație contractuală, Taser International a sesizat Tribunalul București. În pofida faptului că în respectivele contracte existau clauze atributive de competență în favoarea unei instanțe situate în Statele Unite, Gate 4 și domnul Anastasiu s-au înfățișat în fața instanței române menționate fără a contesta competența acesteia.

Prin sentința din 31 mai 2011, Tribunalul București a dispus efectuarea de către aceștia a tuturor formalităților necesare pentru înregistrarea cesiunii.

După ce această sentință a fost confirmată de Curtea de Apel București, Gate 4 și domnul Anastasiu au declarat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție. În condițiile în care părțile nu au contestat în niciun moment competența instanțelor române pentru soluționarea acestui litigiu, instanța de trimitere consideră că îi revine sarcina de a se pronunța din oficiu asupra acestei chestiuni.

¹ Denumită în continuare „Taser International”.

² Denumită în continuare „Gate 4”.

³ JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

Acesta este contextul în care instanța menționată ridică problema dacă Regulamentul nr. 44/2001 este aplicabil în litigiul cu care este sesizată, din moment ce părțile au ales pentru soluționarea litigiilor dintre ele o instanță dintr-un stat terț în raport cu Uniunea Europeană, iar nu una dintre instanțele dintr-un stat membru, după cum prevede articolul 23 alineatul (1) din acest regulament.

Instanța consideră că o astfel de clauză atributivă de competență în favoarea unui stat terț ar putea, ca urmare a acestui simplu fapt, să împiedice prorogarea tacită de competență prevăzută la articolul 24 din același regulament.

În cazul în care totuși această din urmă regulă și-ar găsi aplicarea, instanța de trimitere urmărește să afle dacă ar trebui, cu toate acestea, să își decline competența pentru alt motiv.

În plus, ar trebui să se verifice aplicabilitatea articolului 22 din Regulamentul nr. 44/2001 pentru a se stabili dacă un litigiu privind o obligație de cesionare a unei mărci, susceptibilă să conducă la o înregistrare în conformitate cu legislația națională, intră sub incidența punctului 4 al acestui articol.

Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele **întrebări preliminare**:

„1) Articolul 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că prin «cazuri în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament» se înțelege și situația în care părțile dintr-un contract de cesiune a drepturilor asupra unei mărci înregistrate într-un stat membru al Uniunii Europene au convenit, în mod neechivoc și necontestat, să atribuie competența de soluționare a oricărui litigiu privind îndeplinirea obligațiilor contractuale în favoarea instanțelor unui stat care nu este membru al Uniunii Europene și în care reclamantul își are domiciliul (sediul), atunci când reclamantul a sesizat o instanță dintr-un stat membru al Uniunii Europene, pe teritoriul căruia își are domiciliul (sediul) pârâtul?

2) În cazul în care răspunsul este afirmativ:

a) Articolul 23 alineatul (5) din același regulament trebuie interpretat în sensul că nu se referă la o clauză atributivă de competență în favoarea unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, astfel încât instanța sesizată în temeiul articolului 2 din regulament va determina competența de soluționare potrivit normelor de drept internațional privat din legea sa națională?

b) Un litigiu având ca obiect executarea, prin intermediul instanței de judecată, a obligației de a cesiona drepturile asupra unei mărci înregistrate într-un stat membru al Uniunii Europene, asumată printr-un contract încheiat între părțile din acel litigiu, poate fi considerat ca vizând un drept «care necesită depunerea sau înregistrarea», în sensul articolului 22 punctul 4 din regulament, ținând cont de faptul că, potrivit legii statului în care marca a fost înregistrată, cesiunea drepturilor asupra unei mărci este supusă înscrierii în Registrul mărcilor și publicării în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială?

3) În cazul în care răspunsul dat la prima întrebare este negativ, articolul 24 din regulament se opune ca instanța sesizată în temeiul articolului 2 din regulament, într-o situație precum cea descrisă în premisa primei întrebări, să constate că nu este competentă să soluționeze cauza chiar dacă pârâtul s-a prezentat în fața acestei instanțe, inclusiv în ultimul grad de jurisdicție, fără a contesta competența?”